

SLADKÝ ŽIVOT

Tara Pammiová
Chybička
v plánu

TARA PAMMIOVÁ

CHYBIČKA V PLÁNU

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

taková přehlídka nic moc tatínků, tak by se taky daly nazvat knížky, které tento měsíc vycházejí v edicích Sladký život a Sladký život Duo. I když slova „tatínek“ je škoda pro otce, jaké měli Ráfík (Království pro Popelku), Benedetto i Angelina (Hrad v Itálii), bratři Brunettiové (Chybička v plánu), Thea a Christo (Prchající nevěsta) nebo Maxim (Réva z Burgund). A těžké to se svým otcem měl nakonec i Luca (Skandál za miliardu)!

Zastavme se ještě u Království pro Popelku. Na příběh Izzy naváže za měsíc vyprávění o její sestře Maye. To se bude jmenovat Italův dědic. A osamělý sirotek není ani příběh se jménem Chybička v plánu, o modelce Alessandře. Je to totiž už třetí – a poslední – díl řady o mladých lidech spojených značně komplikovanými vztahy a historií rodiny Brunettiových. Dva předchozí díly se jmenovaly Software pro lásku a Smlouva s Italem.

A když už takhle chválím své vlastní knížky (což samozřejmě není moc pěkné ☺), chtěl bych Vás upozornit na Hrad v Itálii, který velmi zajímavým způsobem zpracovává známou legendu o vražedném Modrovousovi, a Prchající nevěstu, kde se na scéně objevuje jedna z – podle mého názoru – vůbec nejkomplikovanějších hrdinek v mých romancích.

Snad Vás tyto mé povídky také zaujmou!

S láskou

Váš Harlequin

Tara Pammiová

CHYBIČKA V PLÁNU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Flaw in His Marriage Plan

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Tara Pammi
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7713-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7714-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7715-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Pojďme se vzít, princezno.“

Vincenzo Cavalli nasadil svoji obvyklou masku vyrovnanosti, ale tentokrát to nebylo tak jednoduché. Šok mu nedovoloval předstírat, že ta slova plánoval už dávno. Že nevytryskla odněkud z hloubi jeho duše, o které neměl až doposud ani ponětí.

Alessandra Giovanniová, topmodelka a ta nejkrásnější žena, jakou kdy potkal, strnula uprostřed pohybu, jímž se pokoušela odhrnout si uvolněné vlasy z tváře. Zaraženě si ho prohlédla.

Měl pocit, jako by mu někdo vygumoval mozek, a ten dočista ignoroval dlouhé roky nepsaných pravidel, podle kterých žil. Za posledních dvacet let měl každý krok ve svém životě pečlivě naplánovaný a postupoval vstříc budoucnosti, jakou si sám pro sebe jako mladík popírající lásku a základní jistoty vysnil.

A všechna vedla k jedinému cíli – převzít Brunetti Finance International. Nic víc, nic méně. Každou hodinu každého dne doslova cedil krev, aby se dostal z chudoby do stavu, kdy bude moci jednoho dne získat to, co mu právem prvorozeného náleželo.

Hon na Alessandru Giovanniovou byl původně také součástí důkladně vymyšleného plánu, když se k němu doneslo, že je s Brunettiovými spřízněná. Zvláště pak s hlavou rodiny, Gretou Brunettiovou, která jej i s matkou vyhodila na ulici, aby tam vyhledovali k smrti.

Ovšem žádost o ruku – ne. Ta pro něj byla stejným překvapením jako pro ni.

Jenže teď, když ta slova pronesl, zjistil, že je myslí skutečně vážně. A ne proto, že by byl mužem cti, který dodrží svoje slovo za jakoukoliv cenu.

Když vyrůstal v ulicích Milána, čest byla luxusem, který si nemohl dovolit – stejně jako boty a tři jídla denně.

Čest neměla v jeho světě místo.

Ne, jeho žádost byla čistě sobecká. Možná právě udělal první sobeckou a nestrategickou věc za hodně dlouhou dobu. Vlastně spíš poprvé v životě.

Bylo to iracionální a nelogické, ale ten šokovaný pohled v Alessandřiných očích, letmý záblesk nadšení, který hned vzápětí udusila, mírně zrudlé tváře, prudké pohyby hrudníku a jeho vlastní krev ženoucí se žilami, když si představil, jak čelí Brunettiovým s Alessandrou jakožto svou ženou po boku – věděl, že je to naprosto správné.

Ale víc než cokoliv jiného chtěl mít Alex ve svém životě.

Když ji konečně tady v tom dokonalém koutku světa na Bali dostal, ta okamžitá chemie mezi nimi ho zaskočila. A jejich vzájemná přitažlivost byla užitečným nástrojem, se kterým nepočítal. Teď, když Alessandru konečně získal, se jí nehodlal vzdát.

A co se týká skutečnosti, že byla spřízněna s rodinou, kterou skoro celý život plánoval zničit, byl si jistý, že ji dokáže přimět, aby viděla věci z jeho pohledu. Až jí vysvětlí své důvody, Alessandra se postaví na jeho stranu. Koneckonců s nimi nebyla pokrevně spřízněná. Jeho touze poslat je všechny do pekel určitě porazí. Měla silný smysl pro to, co je dobré a co špatné, a prosazovala to po celém světě – bylo to součástí její přirozenosti a vlastnost, která jen přidávala další rozměr k jejich vzájemné magnetické přitažlivosti.

Aniž by přerušil jejich oční kontakt, pozvedl sklenku šampaňského.

V těch nebesky modrých bikinách, které jí obepínaly pevná ňadra jako laskající ruce milence, byla až smyslně krásná. Jakožto u supermodelky, která pracovala pro ty největší mezinárodní módní domy, ho nijak nepřekvapila její drsná cvičební rutina. Ale ta vrozená ženská energie, se kterou se stavěla proti celému světu a jeho nespravedlnostem... Ta ho stále udivovala.

Ani křišťálově čistá modř bazénu, vedle něhož stáli a který se nacházel na pozemku jejich soukromé vily na Bali, schované v údolí mezi zelenými kopci, se nemohla rovnat Alessandrině kráse. A nejednalo se jen o bezchybně hebkou pokožku a dokonale symetrické křivky, pro které by většina ostatních žen zabíjela, i když všechny tyto atributy samozřejmě splňovala.

Byly to její nedokonalosti, jež ho tolik těšily. Výstřednosti, které dělaly z Alessandry Giovanniové tu nejkrásnější ženu na světě.

Nepatrná mezera mezi předními zuby, přirozená tvář holky odvedle, neohrabaný sebedoceňující smysl pro humor, téměř až šílená posedlost světem boxu, neuvěřitelné nadšení pro život, troufalá snaha napravit všechny křivdy světa...

Na papíře to vypadalo až příliš dobré, než aby to byla pravda, což jen přiživilo Vincenzovu zvědavost.

Ovšem ve skutečnosti byla ještě velkolepější. Představovala sílu, se kterou se musí počítat. Ve vteřině, kdy se jejich oči setkaly, byl naprosto bez šance.

A pak tu byla její obezřetná ostražitost, kterou ani nespočet magazinů a billboardů nikdy nedokázal pořádně zachytit.

Právě teď jí vyzařovala z těch okouzlujících hnědých očí a posledních několik nocí mu nedávala spát. Dokonce i s jejím hřejivým tělem obtočeným kolem jeho jako popínavá réva.

Je nevinná, našeptávala mu nepatrná část svědomí, kterou nebyl schopen umlčet. Mohl bys jí ublížit.

Ne, když z ní udělám součást svého života, říkal si.

Ne, když jí nabídnu něco, o čem jsem ještě nikdy ve svém životě nepřemýšlel. Ne, když jí obezřetně vysvětlím své důvody. Ne s jejím vrozeným smyslem pro spravedlnost.

„Vzít?“ zopakovala a přešla si jazykem po tak plném rtu, jakého se miliony žen na světě pokouší dosáhnout pomocí kolagenových výplní. Uličnickou tvář zastíraly doširoka vytřeštěné oči. „Nedělej si ze mě legraci, V.“ pronesla a krátce se zasmála. Byl to drsný, hrdelní zvuk, který ho vždycky vzrušil.

Odvážný pokus skrýt emoce, ale divoce pulzující tepna na krku ji zradila. Použila přezdívku, kterou mu dala hned poté, co se poznali, jako štít proti vlastním citům.

To se mu na Alessandře líbilo – byla jako otevřená kniha, která si v tomhle nemilosrdném světě nějakým způsobem zachovala ryzí podstatu.

Dopil a skočil po hlavě do bazénu. Srdce mu bilo jako splašené. Když se vynořil, doplaval zpátky ke břehu a vytáhl se ven. Tentokrát se postavil opravdu těsně vedle ní. Cítil na tváři její horký dech.

Jedním prstem jí odhrnul uvolněný pramen vlasů ze spánku a jako obvykle ucítil nutkání se jí dotknout. Držet ji. Přivlastnit si ji. „Už bys měla dávno vědět, že neříkám věci, které nemyslím vážně, princezno,“ pronesl a políbil ji na tvář. Dech se jí zadrhl tak, až mu to zahrálo na nervy.

„Jo?“

„Sì, *cara mia*. Posledních několik týdnů bylo...“ Zamračil se a pokusil se najít to nepolapitelné slovo. Ještě nikdy se neztratil v ženské smyslnosti tak jako s ní. Ještě nikdy takhle neztratil rozum kvůli ženě, tečka.

„Báječných. Fantastických. Úžasných,“ doplnila bez dechu a v jejím hlase byla znát taková upřímnost, že musel počítat do deseti, aby se uklidnil.

Pak se rozesmál, ale znělo to podivně i jeho vlastním uším. „Ano. A já zjišťuju...“ Přitáhl si ji blíže, dokud jejich dech nesplynul v jeden. Dokud mu nepoložila ruce

kolem krku. Dokud mu nevjela dlouhými prsty do vlasů a nepřitáhla si ho k polibku. Dokud jejich srdce nebila ve stejném rytmu potřeby a touhy. „... že ještě nejsem připravený tě nechat jít, *cara*. A nemyslím, že někdy budu. Tak proč to neudělat oficiální?“

Zalapala po dechu. Cítil, jak se celá chvěje. „To je šílené. Celých těch několik týdnů je naprosto šílených.“

„Šílených ve špatném slova smyslu?“ zeptal se a ucítil v hrudi cosi, co ještě nebyl ochotný pojmenovat. Nikdy nečekal na nějakou odpověď s takovým napětím. V celém svém dospělém životě vždy manipuloval věci tak, aby dopadly v jeho prospěch. Prostě si je bral, místo aby o ně žádal. Velmi brzy se totiž naučil, že je to jediný způsob, jak je získat. Ale teď se mu to vůbec nelíbilo. Slíbil si, že jakmile bude jeho, už se k tomuto způsobu nikdy nevrátí.

„To ne,“ vyhrkla. „Šíleně skvělých. Téměř pohádkových. Když jsem s tebou, vážně si připadám jako princezna. A to nejenom díky tomu oslovení. Já...“

Čekal. Doslova se potácel na ostří nože.

„Ještě mě nikdy nikdo takhle neuchvátil. Ve skutečnosti už jsem byla připravená to s muži vzdát. Vlastně s celým světem. Když jsem byla mladší, slyšela jsem příběh o dívce, kterou zachránil princ na bílém koni. A ty...“

„Já nejsem princ, Alessandro.“

Povzdechla si a položila mu tvář na rameno. Jemně ho kousla do krku. Jeho tělo zareagovalo téměř okamžitě. Trhnutím se přitiskl k jejímu podbřišku. „Bylo to kouzelné. A ne, nechci, aby to skončilo. Nechci se vrátit zpět do skutečného života.“ Věnovala mu pronikavý pohled. „Ale ještě o sobě nevíme všechno.“

„Stačí ti vědět, že dokud jsem tě nepotkal, nikdy jsem ani nezvažoval, že bych spojil svůj život se ženou? Stačí ti, že posledních několik týdnů naprosto změnilo směr mého života? Stačí, že tvoje budoucnost, kterou jsi mi nastínila, je přesně ta, kterou chci i já?“

Zvedla hlavu a z očí jí zářily všechny naděje a sny

světa. Jejich intenzita ho na jediný zlomek vteřiny vy-
děšila. Na pouhý jediný zlomek.

Široký úsměv změnil její tvář v ohromující krásu.
„Stačí. Ano, V. Udělejme to. Pojďme do toho praštit.“

Veškeré pochybnosti o tom, jestli dělá Vincenzo
správnou věc, pohltil její polibek. Utopil se ve sladké
chuti jejích rtů, v upřímné naléhavosti touhy, s níž se
k němu tiskla, zatímco mu šeptala, že ho chce tady a teď.

Vincenzo plnil její ústa a sklouzl jí rukama k za-
dečku. Během několika vteřin jí stáhl spodní díl plavek
a jediným plynulým pohybem do ní vstoupil. Rázem
ho znovu od hlavy až k patě zaplavil pocit, že někam
patří. Pocit klidu a míru, jaký ještě nikdy nezažil. Ob-
klopoval ho stejně jako její polibky.

Muži, který nikdy s nikým nesdílel svůj život a který
už strávil příliš mnoho let na vytyčené cestě, to připa-
dalo jako požehnání. Pozvánka do budoucnosti, o níž
netušil, že ji může mít.

Alex probudilo z bezesného spánku hlasité a vytr-
valé zvonění mobilu. Protáhla se a zjistila, že ji násled-
kem vášnivé noci příjemně bolí celé tělo.

S úsměvem zabořila tvář do vedlejšího polštáře. Byl
prázdný.

Samozřejmě, že si musela vzít workholika. Ten
otravný zvuk se ozval znovu. Alex s povzdechem vy-
lezla z postele a rozhlédla se kolem. Po několika mar-
ných pokusech našla v zásuvce stolku, na kterém ležel
notebook, elegantní černý telefon.

Zamračila se. Tohle nebyl jeho obvyklý mobil.

A číslo na displeji jen přiřivilo její zmatek.

Znala ho. Patřilo Massimovi.

Proč by Massimo Brunetti volal Vincenzovi? Jak by
ho mohl vůbec znát?

Od chvíle, kdy ji před třinácti lety Greta Brunetti-
ová přivítala ještě coby puberťačku s otevřenou

náručí – poté, co zjistila, že její druhý, mnohem mladší manžel má z předchozího románu nemanželskou dceru – byli Brunettiovi její adoptivní rodinou. A to včetně Gretiných vnuků, které zplodil její syn z prvního manželství. Třebaže s nimi Alex nebyla pokrevně spřízněná, Leonardo s Massimem ji přijali mezi sebe a podělili se s ní o svůj domov i svá srdce.

Samozřejmě, že se o ni Massimo bál. Všichni se o ni báli. Alex zasáhl pocit viny, když pomyslela na posledních několik týdnů. Nikdy neplánovala zůstat mimo Milán tak dlouho. Chtěla si jenom pár dní na Bali odpočinout, poté co jí poslední focení otevřelo oči ohledně vlastní kariéry a směru, jakým chce, aby se její život ubíral. Dokonce si vypnula mobil, aby se vyhnula jakýmkoliv střetům na sociálních sítích a nekonečným telefonátům.

Jenže místo toho, aby se soustředila na vlastní budoucnost, potkala Vincenza. A tajně si ho vzala.

A odložila oznámení Brunettiovým, protože Massimo a Leo a hlavně Greta si zasloužili něco mnohem lepšího, než aby jim sdělila tu významnou novinku prostřednictvím vzkazu na záznamníku nebo spontánní textovou zprávou.

Jenže teď... Technický génius, jakým Massimo skutečně byl, nějak musel zjistit, že se skrývá s Vincenzem. Jak je to vůbec možné? Proč se Vincenzo nezmínil, že Brunettiovy zná?

Alex se ušklíbla a konečně hovor přijala. „Ahoj, Massimo.“

„Alex, cara, jsi to ty? Jak to, že máš telefon Vincenza Cavalliho?“

Alex si skousla spodní ret. Massimův hlas zněl jinak. Něco se stalo. „Proč mu voláš, Massimo? Jak to, že ho znáš?“

Do Massimova hlasu se vkradla naléhavost. „Cara, poslouchej mě. Vincenzo je... on je tím, kdo je zodpovědný za všechny problémy v Brunetti Finances. On

je tím, kdo dal příkaz k tomu hackerskému útoku na naši kybernetickou divizi. To on přesvědčoval správní radu, aby se zbavila Lea. Je to... velmi nebezpečný muž, bella. Už téměř rok na nás útočí ze všech stran – na mě, na Lea i na Gretu. Dokonce nějak získal otcovy akcie.“

Na všechny... Na Massima, Lea a Gretu.

A co ona? Byla taky jeho cílem?

Alex cítila, jak jí mizí pevná zem pod nohama. Ztěžka dosedla na postel, kolena se jí třásla a žaludek se houpal jako na vodě. „Massimo, já tomu nerozumím. Proč... jak...“

„Leo se ti už nějakou dobu pokoušel dovolat, bella, ale doslova jsi zmizela ze světa. A pak jsme zjistili, že Cavalli je taky na Bali a chtěli jsme se jen ujistit, že se od něj budeš držet dál. Natalii, která s ním kdysi pracovala, nakonec napadlo zkusit zavolat na jeho staré číslo a promluvit si s ním. Už jsme neměli jinou možnost.“

Alex doslova otupěla šokem a zradou.

„Cristo, Alex! Co tam s ním děláš? Proč –?“

„Pokud si seženu taxi na letiště, dostaneš mě odsud, Massimo?“ utnula ho Alex uprostřed věty. Bože, potřebovala odsud vypadnout. Hned. Dřív, než se Vincenzo vrátí. Dřív, než ji znovu okouzlí těmi svými sladkými slovíčky a návykovým milováním.

„Samozřejmě. Já... Alex, je všechno v pořádku?“

„Jenom mě prosím dostaň pryč. Hned.“

„Dobře, bella. Klid. Dej mi pár minut, abych zařídil letadlo. Alex, ať už se stalo cokoliv, dáme to s Leem do pořádku. Jsme tu pro tebe.“

Alex ukončila hovor a zůstala zírat na displej. Než...

Co to jen provedla?

Proč se Vincenzo nikdy o Brunettiových nezmínil? Proč na ně takhle útočí? Neexistovala šance, že by to bylo omylem. Massimo a Leo se potýkali s problémy ve firmě už víc než rok. Dokonce i Alex si toho byla okrajově vědoma.

A teď se muž, kterému tak těžce propadla, muž, za kterého se tak rychle provdala, naprosto vzdálil její představě romantického prince a změnil se v úhlavního nepřítele.

Jenže o pár hodin později, když už seděla v letadle směrem do Milána, aniž by řekla Vincenzovi jediné slovo, si stále přála, aby to byl jen jeden velký omyl.

Aby Vincenzo nebyl tím mužem, který systematicky ničil její rodinu.

Aby nebyl tím, kdo zůstává hrozbou pro Leovu pozici výkonného ředitele BFI.

Aby nebyl tím, kdo neomylně nacházel slabá místa jedné z nejmocnějších milánských rodin a útočil na ně tam, kde je to bolelo nejvíc.

DRUHÁ KAPITOLA

Vincenzo zíral na vilu na pobřeží Komského jezera, která byla už téměř dvě desetiletí sídlem moci Brunettiových.

Vyšel po stejných schodech, na nichž tenkrát stála jeho matka a prosila Gretu Brunettiovou, aby uvěřila, že Vincenzo je její vnuk, kterého zplodil Silvio Brunetti.

Gretina vlastní krev.

Jenže o dvě dekády později, když znovu zdolával jeden schod za druhým, už nepocítoval strach nebo pochyby. Brzy bude tohle všechno jeho. Jak procházel obrovským klenutým průchodem do salonu, v žilách mu kolovala moc a sebevědomí. Ovšemže jeho líbezná žena Alessandra svým útekem právě sem jen uspíšila jeho příjezd. Když o tom tak přemýšlel, nijak mu to urychlení vlastních plánů nevadilo.

Naplno si užíval svůj příchod a pohled, jak jsou tam všichni shromáždění pěkně bok po boku – hlava rodiny, Greta Brunettiová, její vnuci, Leonardo a Massimo Brunettiovi, jejich manželky, Neha a Natalie, a mezi nimi, na jedné z lenošek, i Alessandra.

Když vstoupil, zvedla hlavu. A on zjistil, že mu okamžitě vylétl pulz jako nějakému školákovi. A že místo vzteku, který si hýčkal už od chvíle, co se vrátil do domu na Bali a uvědomil si, že je pryč, cítí spíše obavy.

Měla zarudlé a oteklé oči. Světle hnědé vlasy si smotala do ledabylého uzlu, který ještě zdůrazňoval